

De tijd schrijdt voort: na de advent vieren we weer Kerstmis.

Waar blijft de tijd, weer een jaar bijna voorbij, en wat heeft het ons gebracht: onzekerheid, eenzaamheid vanwege de Corona. De mooie dingen van weleer zijn er niet meer. Geen Sinterklaas met Zwarte Piet, waarom niet, het ontgaat mij. Vroeger in mijn jonge jaren was dat een vanzelfsprekendheid, maar nu niet meer, een minderheid zegt dat het anders moet! Waar gaan we naar toe met alle gebruiken van vroeger. Straks, na de advent, vieren we het Kerstfeest: Jezus geboren in een stal: samen met zijn ouders: Maria en Josef. Dat is het ware kerstgevoel, daarvoor moet je denk ik bij de herders in het veld zijn. Mensen van geringe afkomst en leven met hun schapen buiten in weer en wind, dag in dag uit. In zekere zin heeft God hoog spel gespeeld, heeft hij een risico genomen door zijn Zoon in een eenvoudige stal in een voederbak geboren laten worden. Kerst kon zo gemakkelijk een equivalent voor knusheid worden: een teder en huiselijk plaatje, dat tot de verbeelding spreekt omdat het ook zo herkenbaar is. Maar heel anders is het daar in het veld, waar de herders zijn, die de wacht houden over hun kudde. Op eens worden zij omgeven door het stralende licht van de Heer, zodat ze hevig schrikken. En voordat we ons laten geruststellen door de engel die zegt dat we niet bang hoeven te zijn te zijn, is het goed om toch even bij de schrik stil te staan. Want als Gods heerlijkheid verschijnt dan schrik je je in eerste instantie kapot. Want dat is zo overweldigend, zo overrompeld, zo overdonderend: de heerlijkheid van God! En als het de komende weken van de Advent gaat over het ware kerstgevoel, dan gaat het over deze overrompelde Christus-ervaring: dat je hem ziet in al zijn mateloze glorie en zijn onvoorstelbare heerlijkheid. Dit is het ware kerstgevoel: dat in Jezus Gods heerlijkheid verschijnt! Dat is de heerlijkheid van Jezus: dat je, als je naar hem kijkt, ziet dat hij straalt. Zijn gezicht straalt, zijn kleren stralen, heel zijn wezen straalt, van binnenuit. En je hoort het hart van de Vader: 'Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind ik vreugde.' En het is zo overweldigend dat je uit angst je handen voor je gezicht slaat. Het ware kerstgevoel is een gevoel van op de grond vallen, je handen voor je gezicht slaan, om dan in je angstige overweldigd-zijn door zoveel licht en warmte te merken dat iemand zijn hand op je schouder legt, en zegt: "Je hoeft niet bang te zijn." Dat is misschien wel het meest kenmerkende van wat de bijbel de heerlijkheid van God noemt. Zoals: glorie, grootheid, aanwezigheid, luister, majesteit, nabijheid. En daarin valt op dat er aan de ene kant die overweldigende heiligheid is, zo groots en indrukwekkend dat de angst de angst je e om je hart slaat, maar dat er aan de andere vanuit die heiligheid een hand op je schouder wordt gelegd en je de intimiteit en nabijheid en genadige aanwezigheid van de Heer ervaart. Dat is heerlijkheid. Als je de heiligheid daaruit verliest, ben je de heerlijkheid meteen ook kwijt. Als je de intieme nabijheid daaruit verliest, dan ben je ook die heerlijkheid kwijt. Want dat hoort helemaal bij elkaar. Het gaat samen. God heeft het samengevoegd en wij moeten het niet scheid

en. Het ware kerstgevoel is een Christuservaring die niet zo gemakkelijk grijpbaar is. Als we stil worden bij het kind in de voederbak, dan hoort dat zeker bij de heerlijkheid: de intimiteit, de eenvoud, de nabijheid, het gewone. Ook dat is de glorie van God. Maar als dat alles blijft, hebben we het ware kerstgevoel gemist.

De tijd is gekomen om Jezus te zien en om Jezus te laten zien. Niets meer. Niets minder. Dat is kerst vieren. Dat is het ware kerstgevoel.

Jan Cuppen, lid Raad van Kerken.